

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
ROCKET

CAMILLA LACKBERG

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΕΝΑ

Το σπίτι ήταν άδειο κι έρημο. Το κρύο εισχωρούσε σε κάθε γωνιά του. Μια λεπτή μεμβράνη πάγου είχε σχηματιστεί στην μπανιέρα. Εκείνη είχε αρχίσει να παίρνει μια ελαφρά γαλαζωπή απόχρωση.

Σκέφτηκε πως ήταν σαν πριγκίπισσα εκεί όπου κείτονταν. Μια παγωμένη πριγκίπισσα.

Το πάτωμα ήταν παγωμένο, αλλά δεν τον ενοχλούσε το κρύο. Άπλωσε το χέρι του και την άγγιξε.

Το αίμα στους καρπούς της είχε παγώσει προ πολλού.

Η αγάπη του γι' αυτή δεν ήταν ποτέ ισχυρότερη. Χάιδεψε το μπράτσο της σαν να χαίδευε εκείνη την ψυχή που είχε αποδράσει από το σώμα.

Δεν κοίταξε πίσω όταν έφυγε. Δεν ήταν «αντίο» αυτή η αποχώρηση, ήταν ένα απλό «εις το επανιδείν».

Ο Έιλερτ Μπεργ δεν ήταν καθόλου ευτυχισμένος. Η ανάσα του ήταν βαριά και έβγαινε από το στόμα με τη μορφή μικρών ξεφουσημάτων, αλλά δεν θεωρούσε πως η υγεία του ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημά του.

Η Σβία ήταν τόσο υπέροχη στα νιάτα της που ο Έιλερτ μόλις και μετά βίας κατάφερε ν' αντέξει την αναμονή μέχρι τη στιγμή που θα την οδηγούσε στο νυφικό κρεβάτι. Φαινόταν τρυφερή, στοργική και λίγο ντροπαλή. Ο πραγματικός χαρακτήρας της αποκαλύφθηκε έπειτα από μια πολύ σύντομη περίοδο νεανικού πόθου. Έκτοτε τον κρατούσε μονίμως καταδυναστευμένο για περίπου πενήντα χρόνια. Ο Έιλερτ όμως είχε ένα μυστικό. Πρώτη φορά, στο φθινόπωρο της ζωής του, είδε μια ευκαιρία για λίγη ελευθερία, που δεν είχε σκοπό να τη χαραμίσει.

Σε όλη του τη ζωή είχε δουλέψει σκληρά ως ψαράς, και το εισόδημα μόλις που έφτανε για να φροντίζει τη Σβία και τα παιδιά. Από τότε που συνταξιοδοτήθηκε είχαν μόνο τις πενιχρές συντάξεις τους για να τα βγάζουν πέρα. Δίχως λεφτά στην τσέπη δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναρχίσει τη ζωή του κάπου αλλού, μόνος του. Τώρα, αυτή η ευκαιρία είχε έρθει σαν θεόσταλη· εξάλλου, ήταν τόσο απλή σε βαθμό γελοιότητας. Όμως, αν κάποιος επιθυμούσε να πληρώσει τρελά λεφτά για λίγες ώρες δουλειάς την εβδομάδα, δικό του πρόβλημα. Αυτός δεν επρόκειτο να παραπονεθεί. Τα χαρτονομίσματα στο ξύλινο κουτί πίσω από την κοπριά είχαν αυξηθεί μέσα σε έναν μόλις χρόνο, και σύντομα θα είχε αρκετά ώστε να μπορέσει να τραβήξει για θερμότερα κλίματα.

Στάθηκε να πάρει μια ανάσα στην τελευταία απότομη ανηφόρα και έτριψε τα πονεμένα από την αρθρίτιδα χέρια του. Η Ισπανία, ή ίσως η Ελλάδα, θα μπορούσε να λιώσει εκείνη την παγωνιά που

ερχόταν από βαθιά μέσα του. Ο Έιλερτ υπολόγιζε ότι είχε τουλάχιστον άλλα δέκα χρόνια πριν έρθει η ώρα του για τα θυμαράκια, κι αυτά τα δέκα χρόνια σκόπευε να τα αξιοποιήσει στο έπακρο. Να τον έπαιρνε ο διάβολος αν σκεφτόταν έστω και για μια στιγμή να τα περάσει με αυτή τη γριά στρίγκλα σε τούτο τον τόπο.

Ο καθημερινός πρωινός περίπατος ήταν η μοναδική στιγμή γαλήνης και ηρεμίας· εκτός αυτού, ήταν και μια άσκηση που του ήταν απολύτως απαραίτητη. Έπαιρνε πάντα τον ίδιο δρόμο, κι εκείνοι που γνώριζαν τις συνήθειές του έβγαιναν συχνά έξω και αντάλλασσαν μερικά λόγια μαζί του. Χαιρόταν ιδιαίτερα να μιλάει μ' εκείνη την όμορφη κοπέλα στο σπίτι που ήταν πάνω στον λόφο, δίπλα στο σχολείο Χοκεμπάκεν. Ερχόταν εκεί μόνο τα Σαββατοκύριακα, πάντοτε μόνη της, αλλά αφιέρωνε ευχαρίστως χρόνο για λίγη κουβέντα περί ανέμων και υδάτων. Μάλιστα, η δεσποινίς Αλεξάνδρα ενδιαφερόταν για το πώς ήταν η Φιελμπάκα τον παλιό καιρό, κι αυτό ήταν ένα θέμα το οποίο συζητούσε ευχαρίστως ο Έιλερτ. Άλλωστε, ήταν τόσο όμορφη που δεν μπορούσες να πάρεις τα μάτια σου αποπάνω της. Αυτό ήταν κάτι που ο Έιλερτ εκτιμούσε ακόμη, παρόλο που ήταν γέρος. Φυσικά, είχαν ειπωθεί ένα κάρο λόγια γι' αυτή την κοπέλα, αλλά άπαξ και άρχιζε κανείς ν' ακούει τα γυναικεία κουτσομπολιά δεν θα προλάβαινε να κάνει τίποτε άλλο στη ζωή του.

Πριν από περίπου έναν χρόνο τον είχε ρωτήσει αν μπορούσε να ρίχνει καμιά ματιά στο σπίτι μιας και περνούσε, ούτως ή άλλως, από εκεί τα πρωινά της Παρασκευής. Το σπίτι ήταν παλιό και τόσο ο λέβητας όσο και τα υδραυλικά δεν ήταν να τα εμπιστευέσαι. Δεν θα της άρεσε να έρχεται σε ένα κρύο σπίτι τα Σαββατοκύριακα. Θα του έδινε κλειδί για να μπορεί να ρίχνει απλώς μια ματιά και

να βεβαιώνεται ότι όλα ήταν όπως έπρεπε. Είχαν γίνει και μερικές διαρρήξεις στην περιοχή, οπότε θα κοιτούσε για τυχόν ζημιές σε παράθυρα και πόρτες.

Αυτή η δουλειά δεν του φάνηκε ιδιαίτερα βαριά, ενώ κάθε μήνα τον περίμενε στο γραμματοκιβώτιό της ένας φάκελος στο όνομά του που περιείχε ένα ποσό το οποίο στα δικά του μάτια φάνταζε πολύ γενναιόδωρο. Επίσης, ένιωθε ευχαριστημένος που έκανε κάτι χρήσιμο. Είναι δύσκολο να μην έχεις ξαφνικά κάτι να κάνεις όταν έχεις δουλέψει μια ολόκληρη ζωή.

Οι μεντεσέδες της καγκελόπορτας είχαν στραβώσει και στρίγκλισαν παραπονιάρικα όταν την άνοιξε για να μπει στο μονοπάτι του κήπου. Δεν είχε φτυαρίσει κανείς ακόμη το χιόνι που το κάλυπτε, κι έτσι ο Έιλερτ σκέφτηκε να πει σε κάποιο από τα αγόρια του να τη βοηθήσει με το φτυάρισμα. Δεν ήταν δουλειά για γυναίκα αυτή.

Ψαχούλεψε προσεχτικά στην τσέπη του για το κλειδί, για να μην του πέσει στο βαθύ χιόνι. Αν αναγκαζόταν να γονατίσει για να το ψάξει, ήταν σίγουρο ότι δεν θα κατάφερνε να σταθεί ξανά στα πόδια του. Τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην εξωτερική βεράντα ήταν παγωμένα και γλιστερά, γι' αυτό πιάστηκε από την κουραστική της σκάλας. Ο Έιλερτ ήταν έτοιμος να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, όταν είδε πως η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Παραξενεμένος, την άνοιξε και μπήκε στο χολ.

«Είναι κανείς εδώ;»

Ίσως να είχε έρθει λίγο νωρίτερα σήμερα. Δεν απάντησε κανείς. Είδε την ίδια του την ανάσα να βγαίνει από το στόμα του και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη παγωνιά. Τα έχασε μεμιάς και δεν ήξερε τι να κάνει. Κάτι δεν πήγαινε καθό-

λου καλά, και δεν πίστευε ότι επρόκειτο απλώς για έναν χαλασμένο λέβητα.

Πήγε σε όλα τα δωμάτια. Τα πάντα έδειχναν ανέγγιχτα. Το σπίτι ήταν νοικοκυρεμένο όπως πάντα. Το βίντεο και η τηλεόραση στη θέση τους. Αφού έλεγξε όλο το ισόγειο, ο Έιλερτ ανέβηκε στον επάνω όροφο του σπιτιού. Η σκάλα ήταν απότομη, και αναγκάστηκε να κρατηθεί γερά από το κάγκελο. Μόλις έφτασε πάνω, μπήκε πρώτα στην κρεβατοκάμαρα. Είχε γυναικείο στίλ, αλλά ήταν επιπλωμένη με γούστο και εξίσου νοικοκυρεμένη με το υπόλοιπο σπίτι. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο και στο κάτω άκρο του υπήρχε μια βαλίτσα. Ήταν ακόμη γεμάτη και κλειδωμένη. Τώρα ένιωθε λίγο ανόητος. Ίσως εκείνη να είχε έρθει λίγο νωρίτερα, να είχε ανακαλύψει ότι ο λέβητας είχε χαλάσει και να βγήκε για να βρει κάποιον να τον φτιάξει. Εντούτοις, δεν ήταν και πολύ ικανοποιημένος με αυτή την εξήγηση. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Το ένιωθε στις αρθρώσεις του με τον ίδιο τρόπο που ένιωθε μερικές φορές ότι πλησίαζε θύελλα. Συνέχισε προσεχτικά τον έλεγχο του σπιτιού. Το επόμενο δωμάτιο ήταν μια μεγάλη σοφίτα με κεκλιμένη οροφή και ξύλινα δοκάρια. Δύο καναπέδες ήταν αντικριστοί εκατέρωθεν του τζακιού. Υπήρχαν και μερικές εφημερίδες σκόρπιες πάνω στο χαμηλό τραπεζάκι κατά τ' άλλα όμως όλα ήταν στη θέση τους. Κατέβηκε ξανά στο κάτω πάτωμα. Κι εκεί φαινονταν όλα να είναι στη θέση τους. Ούτε η κουζίνα ούτε το καθιστικό έδειχναν διαφορετικά. Το μόνο δωμάτιο που απέμενε τώρα ήταν το μπάνιο. Κάτι τον έκανε να κοντοσταθεί πριν σπρώξει και ανοίξει την πόρτα. Όλα ήταν ακίνητα και σιωπηλά ακόμη. Στάθηκε διστάζοντας για μια στιγμή, αντιλήφθηκε ότι συμπεριφερόταν λίγο γελοία και έσπρωξε αποφασιστικά την πόρτα.

Δευτερόλεπτα αργότερα έτρεχε προς την εξώπορτα όσο γρή-

γορα του επέτρεπε η ηλικία του. Την ύστατη στιγμή θυμήθηκε ότι η σκάλα γλιστρούσε και άρπαξε την κουπαστή για να μη βρεθεί με το κεφάλι στα σκαλοπάτια. Διέσχισε με κόπο το χιόνι στο δρομάκι του κήπου και βλαστήμησε όταν η καγκελόπορτα τον δυσκόλεψε στο άνοιγμα. Μόλις βρέθηκε στο πεζοδρόμιο, έμεινε εκεί εντελώς αναποφάσιστος. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο είδε να τον πλησιάζει με βήμα γοργό μια φιγούρα και αναγνώρισε την κόρη του Τούρε, την Ερίκα. Της φώναξε να σταματήσει.

Ήταν κουρασμένη. Κουρασμένη του θανάτά. Η Ερίκα Φαλκ έκλεισε τον υπολογιστή και πήγε στην κουζίνα για να γεμίσει την κούπα της με καφέ. Ένωθε πιεσμένη από παντού. Ο εκδοτικός οίκος ήθελε ένα προσχέδιο του βιβλίου τον Αύγουστο, κι εκείνη δεν το είχε αρχίσει καλά καλά. Το βιβλίο για τη Σέλμα Λάγκερλεφ, η πέμπτη της βιογραφία για γυναίκες συγγραφείς από τη Σουηδία, θα ήταν το καλύτερό της, αλλά τώρα αισθανόταν πως δεν είχε καμία απολύτως διάθεση για γράψιμο. Είχε περάσει πάνω από ένας μήνας από τον θάνατο των γονιών της, αλλά η θλίψη είχε ακόμα και σήμερα την ίδια φρεσκάδα με την ημέρα που έλαβε το πικρό μαντάτο. Το καθάρισμα του πατρικού της δεν πήγαινε τόσο γρήγορα όσο ήλπιζε, καταπώς φάνηκε. Τα πάντα τής ξυπνούσαν αναμνήσεις. Κάθε κουτί που συσκεύαζε της έπαιρνε πολλές ώρες, διότι καθένα αντικείμενο είχε την ιδιότητα να την κατακλύζει με εικόνες από μια ζωή που φάνταζε άλλοτε τόσο κοντινή και άλλοτε απίστευτα μακρινή. Δεν μπορούσε όμως να βιαστεί με το αμπαλάρισμα – ας της έπαιρνε όσο καιρό ήθελε. Το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη ήταν νοικιασμένο προσώρας, και η ίδια υπολόγιζε ότι μπορούσε να μείνει ευχαρίστως στο πατρικό της, στη Φιελμπάκα, και να γράψει. Το

σπίτι ήταν χτισμένο κάπως απόμερα, στο Σέλβικ, σε ένα ήσυχο και γαλήνιο περιβάλλον.

Η Ερίκα κάθισε στη βεράντα και κοίταξε προς το αρχιπέλαγος. Η θέα δεν έπαυε ποτέ να της κόβει την ανάσα. Κάθε εποχή του χρόνου έσπηνε ένα νέο, θεαματικό σκηνικό, κι εκείνη τη μέρα είχε βγει ένας εκτυφλωτικός ήλιος που έριχνε αστραφτερούς καταρράκτες φωτός πάνω στα παχιά στρώματα πάγου που κάλυπταν το νερό. Ο πατέρας της θα λάτρευε μια τέτοια μέρα.

Ένας κόμπος στάθηκε στον λαιμό της, και ο αέρας του σπιτιού έγινε μεριάς πολύ αποπνικτικός για να τον αναπνέει. Αποφάσισε να κάνει έναν περίπατο. Το θερμόμετρο έδειχνε μείον δεκαπέντε βαθμούς και ντύθηκε σαν κρεμμύδι. Όταν πέρασε το κατώφλι κρύωνε ακόμη, αλλά δεν της πήρε πολύ για να ζεσταθεί από το γρήγορο βάδισμα.

Έξω επικρατούσε μια λυτρωτική σιωπή. Δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι τριγύρω. Ο μόνος ήχος που άκουγε ήταν η δική της ανάσα. Η αντίθεση με τους καλοκαιρινούς μήνες, τότε που η μικρή κοινωνία έσφυζε από ζωή, ήταν έντονη. Η Ερίκα προτιμούσε να μένει μακριά από τη Φιελμπάκα τα καλοκαίρια. Παρόλο που γνώριζε ότι η επιβίωση της κωμόπολης εξαρτιόταν από τον τουρισμό, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι κάθε καλοκαίρι δεχόταν εισβολή από ένα τεράστιο σμήνος ακρίδων. Ήταν ένα πολυκέφαλο κτήνος που αργά, χρόνο τον χρόνο, καταβρόχθιζε το παλιό ψαροχώρι αγοράζοντας τα παραλιακά σπίτια και δημιουργώντας μια κοινωνία-φάντασμα για εννιά μήνες τον χρόνο.

Το ψάρεμα ήταν το μόνο με το οποίο η Φιελμπάκα εξοικονομούσε τα προς το ζην εδώ και πολλούς αιώνες. Το αφιλόξενο περιβάλλον και ο συνεχής αγώνας για την επιβίωση, όταν όλα

εξαρτιόνταν από το αν τα ρεύματα θα παράσερναν προς τα εκεί τα κοπάδια ρέγγας, είχαν δημιουργήσει σκληρούς και δυνατούς ανθρώπους. Αλλά από τότε που η Φιελμπάκα έγινε γραφική και άρχισε να προσελκύει τουρίστες με παχιά πορτοφόλια ενώ ταυτόχρονα το ψάρεμα έχασε τη σημασία του ως πηγή εισοδήματος, η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι οι ώμοι των ντόπιων κύρτωναν όλο και περισσότερο με τα χρόνια. Οι νέοι έφευγαν γι' αλλού, και οι γέροι ονειρεύονταν καιρούς αλλοτινούς. Ήταν και η ίδια ένας από τους πολλούς που επέλεξαν να φύγουν.

Αύξησε κι άλλο τον ρυθμό του βαδίσματός της και έστριψε αριστερά, προς τον λόφο που έβγαζε στο σχολείο Χοκεμπάκεν. Όταν η Ερίκα πλησίασε στην κορφή, άκουσε τον Έιλερτ Μπεργ να φωνάζει κάτι που δεν κατάφερε ν' ακούσει καλά. Εκείνος χειρονομούσε αδιάκοπα και κατευθυνόταν προς το μέρος της.

«Είναι νεκρή».

Ο Έιλερτ ανάσαινε βαριά, με μικρά κοφτά ξεφυσήματα, και ένα άσχημο σφύριγμα ακουγόταν από το στήθος του.

«Έλα, Έιλερτ, ηρέμησε. Τι έγινε;»

«Είναι πεθαμένη εκεί μέσα».

Έδειχνε προς το μεγάλο γαλάζιο ξύλινο σπίτι που βρισκόταν πάνω στην κορφή του λόφου και ταυτόχρονα την κοιτούσε παρακλητικά.

Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να καταγράψει η Ερίκα αυτό που της είπε, αλλά, όταν οι λέξεις κατακάθισαν μέσα της, έσπρωξε τη δύστροπη καγκελόπορτα και κάλυψε με κόπο την απόσταση μέχρι την εξώπορτα. Ο Έιλερτ την είχε αφήσει ανοιχτή, κι εκείνη πέρασε το κατώφλι προσεχτικά, αβέβαιη για το τι περίμενε να αντικρίσει. Για κάποιο λόγο δεν σκέφτηκε να ρωτήσει.

Ο Έιλερτ την ακολούθησε επιφυλακτικά και έδειξε, βουβός, προς το μπάνιο στον κάτω όροφο. Η Ερίκα δεν βιαζόταν. Στράφηκε και κοίταξε τον Έιλερτ με βλέμμα ερωτηματικό. Εκείνος ήταν χλωμός και η φωνή του αδύναμη όταν απάντησε:

«Εκεί μέσα».

Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η Ερίκα είχε μπει τελευταία φορά σε αυτό το σπίτι, αλλά κάποτε το γνώριζε καλά και ήξερε πού ήταν το μπάνιο. Παρά τα ζεστά ρούχα που φορούσε ανατρίχιασε από το κρύο. Η πόρτα του μπανιού άνοιξε αργά, κι εκείνη μπήκε μέσα.

Δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε από τα λίγα που είχε πει ο Έιλερτ, αλλά κανείς δεν την είχε προετοιμάσει για το αίμα. Το μπάνιο ήταν ντυμένο ολόκληρο με λευκά πλακάκια, και η αντίθεση του αίματος μέσα και γύρω από την μπανιέρα έκανε το αποτέλεσμα πολύ πιο έντονο. Για πολύ λίγο, πριν συνειδητοποιήσει ότι μέσα στην μπανιέρα κείτονταν ένας πραγματικός άνθρωπος, σκέφτηκε ότι η αντίθεση ήταν όμορφη.

Παρά τις αφύσικες λευκές και γαλαζωπές αποχρώσεις που εναλλάσσονταν στο κορμί, η Ερίκα την αναγνώρισε αμέσως. Ήταν η Αλεξάνδρα Βίκνερ, το γένος Καρλγκρέν, κόρη της οικογένειας στην οποία ανήκε το σπίτι όπου βρισκόταν η Ερίκα. Όταν ήταν ακόμη παιδιά, ήταν οι καλύτερες φίλες, αλλά ένωθε πως από τότε είχε περάσει μια ολόκληρη ζωή. Τώρα, η γυναίκα που ήταν στην μπανιέρα τής έμοιαζε σαν μια ξένη.

Τα μάτια του πτώματος ήταν ευσπλαχνικά κλειστά, αλλά τα χείλη του είχαν πάρει ένα έντονο μπλε χρώμα. Ένα λεπτό στρώμα πάγου είχε παρεισφρήσει γύρω από τον κορμό και έκρυβε εντελώς το κάτω μέρος του σώματος. Το δεξί χέρι κρεμόταν ξεψυχισμένο από

την άκρη της μπανιέρας με τα δάχτυλα βουτηγμένα στην πηγμένη λιμνούλα αίματος στο πάτωμα. Ένα ξυράφι ήταν απιθωμένο στο χείλος της μπανιέρας. Το άλλο ήταν ορατό μόνο από τον αγκώνα και πάνω, καθώς το υπόλοιπο παρέμενε κάτω από τον πάγο. Τα γόνατα ξεπρόβαλλαν κι αυτά πάνω από την παγωμένη επιφάνεια. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της Άλεξ ήταν απλωμένα σαν βεντάλια στο επάνω άκρο της μπανιέρας, αλλά έδειχναν εύθραυστα και παγωμένα μέσα σ' εκείνο το ψύχος.

Η Ερίκα έμεινε να την κοιτάζει αρκετή ώρα. Είχε παγώσει τόσο από το κρύο όσο και από τη μοναξιά που απεικόνιζε εκείνο το μακάβριο ντεκόρ. Κατόπιν, πισωπάτησε σιωπηλά, βγαίνοντας από το μπάνιο.

Έπειτα, ό,τι συνέβη ήταν σαν τυλιγμένο σε ομίχλη. Τηλεφώνησε στον εφημερεύοντα γιατρό από το κινητό της και περίμενε, μαζί με τον Έιλερτ, μέχρι να έρθει ο γιατρός και το ασθενοφόρο. Αναγνώρισε τα σημάδια του σοκ από τότε που είχε πληροφορηθεί τον θάνατο των γονιών της και έβαλε να πει ένα μεγάλο ποτήρι κονιάκ αμέσως μόλις επέστρεψε σπίτι. Ίσως να μην ήταν ακριβώς αυτό που θα συνιστούσε ο γιατρός, αλλά τα χέρια της σταμάτησαν να τρέμουν.

Το θέαμα της Άλεξ την είχε αναγκάσει να επιστρέψει στην παιδική ηλικία. Είχαν περάσει πάνω από είκοσι πέντε χρόνια από τότε που ήταν οι καλύτερες φίλες, και, παρόλο που πολλοί άνθρωποι είχαν έλθει και παρέλθει στη ζωή της έκτοτε, κρατούσε την Άλεξ πάντα στην καρδιά της. Τότε ήταν απλώς παιδιά. Ως ενήλικες ήταν ξένες μεταξύ τους. Ωστόσο, η Ερίκα δυσκολευόταν να συμφιλιωθεί με τη σκέψη ότι η Άλεξ είχε αυτοκτονήσει, κάτι που έπρεπε να

είναι η αναπόφευκτη ερμηνεία αυτού που είχε δει. Η Αλεξάνδρα που η ίδια γνώριζε ήταν ένας από τους πιο ζωντανούς και σίγουρους ανθρώπους που ήξερε. Ένας όμορφος άνθρωπος, γεμάτος αυτοπεποίθηση, με μια ακτινοβολία που έκανε τους πάντες να την ακολουθούν με το βλέμμα τους. Σύμφωνα με όσα είχε ακούσει η Ερίκα από φήμες, η ζωή –όπως πίστευε, εξάλλου, και η ίδια– υπήρξε γενναιοδωρή με την Άλεξ. Διηύθυνε μια γκαλερί στο Γέτεμποργκ, ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που ήταν και όμορφος και επιτυχημένος και ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι σαν αρχοντική έπαυλη στο νησί Σερέ. Προφανώς όμως κάτι δεν είχε πάει καλά.

Ένωσε ότι είχε ανάγκη να αποδιώξει τις σκέψεις της και σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου της αδερφής της.

«Κοιμόσουν;»

«Αστειεύεσαι; Ο Άντριαν με ξύπνησε από τις τρεις το πρωί και, όταν τελικά κοιμήθηκε, κατά τις έξι, ξύπνησε η Έμμα και ήθελε παιχνίδια».

«Δεν μπορούσε να την αναλάβει ο Λούκας έστω για μία φορά;»

Μια παγερή σιωπή επικράτησε στην άλλη άκρη της γραμμής, και η Ερίκα δάγκωσε τη γλώσσα της.

«Είχε μια σημαντική συνάντηση σήμερα και έπρεπε να είναι ξεκούραστος. Εκτός αυτού, είναι αρκετά μπερδεμένα τα πράγματα στη δουλειά αυτό τον καιρό. Η επιχείρηση βρίσκεται μπροστά σε μια στρατηγικά κρίσιμη καμπή».

Η φωνή της Άννας δυνάμωσε, και η Ερίκα διέκρινε έναν διάχυτο τόνο υστερίας πίσω από τα λόγια της. Ο Λούκας είχε πάντα μια καλή δικαιολογία έτοιμη, και, πιθανότατα, η Άννα χρησιμοποίησε ακριβώς τα λόγια του. Κι αν δεν ήταν καμιά σημαντική συνάντηση, θα ήταν αγχωμένος απ' όλες τις σημαντικές αποφάσεις που ήταν

υποχρεωμένος να παίρνει ή μπορεί τα νεύρα του να ήταν σε κακή κατάσταση, μια που η πίεση που ένιωθε ως επιτυχημένος –πάντα κατά τον ίδιο τον Λούκας– επιχειρηματίας ήταν μεγάλη. Έτσι, όλη η ευθύνη για τα παιδιά έπεφτε στην Άννα. Με μια ζωηρή τρίχρονη κόρη και ένα μωρό τεσσάρων μηνών, η Άννα τής είχε φανεί δέκα χρόνια μεγαλύτερη, από τα τριάντα που ήταν, όταν συναντήθηκαν στην κηδεία των γονιών τους.

«Honey, don't touch that – Γλυκιά μου, μην το πειράζεις αυτό» είπε η Άννα.

«Σοβαρά τώρα, δεν νομίζεις ότι πρέπει κάποια στιγμή ν' αρχίσεις να μιλάς σουηδικά με την Έμμα;»

«Ο Λούκας πιστεύει ότι θα πρέπει να μιλάμε αγγλικά στο σπίτι. Λέει ότι, ούτως ή άλλως, θα μετακομίσουμε στο Λονδίνο πριν αρχίσει η Έμμα το σχολείο».

Η Ερίκα είχε βαρεθεί να ακούει αυτή τη φράση: «Ο Λούκας πιστεύει, ο Λούκας λέει, ο Λούκας θεωρεί ότι...». Στα δικά της μάτια ο γαμπρός της ήταν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μαλάκα πρώτης τάξης.

Η Άννα τον είχε συναντήσει όταν δούλευε ως νταντά στο Λονδίνο και γοητεύτηκε αμέσως από το θυελλώδες φλερτ του Λούκας Μάξγουελ, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός της και επιτυχημένος χρηματιστής. Εγκατέλειψε όλα τα σχέδιά της να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και αφιέρωσε, απεναντίας, τη ζωή της στο να είναι η τέλεια κλασική σύζυγος. Μόνο που το πρόβλημα ήταν ότι ο Λούκας δεν ήταν ποτέ ικανοποιημένος, και η Άννα, η οποία έκανε ακριβώς ό,τι ήθελε από τότε που ήταν παιδί, είχε διαγράψει παντελώς τη δική της προσωπικότητα. Η Ερίκα ήλπιζε ότι η Άννα θα έβρισκε τον παλιό της εαυτό και θα ξυπνούσε, θα παρατούσε τον Λούκας

και θα άρχιζε να ζει τη δική της ζωή, αλλά μετά ήρθαν τα παιδιά. Μόλις γεννήθηκε η Έμμα και μετά ο Άντριαν, η Ερίκα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι, δυστυχώς, ο γαμπρός της ήταν εκεί για να μείνει.

«Προτείνω ν' αφήσουμε το θέμα “Λούκας” και τις αντιλήψεις του περί ανατροφής των παιδιών. Τι κατορθώματα έκαναν τα αγαπημένα μου ανίψια από την τελευταία φορά που έμαθα νέα τους;»

«Α, μία από τα ίδια, ξέρεις, τα συνηθισμένα... Η Έμμα είχε τα νευράκια της χτες και πρόλαβε, πριν την αντιληφθώ, να ψαλιδίσει μωρουδιακά ρούχα που άξιζαν μια μικρή περιουσία, ενώ ο Άντριαν επί τρεις μέρες ή ουρλιάζει ή ξερνάει».

«Ακούγεται σαν να χρειάζεσαι μια μικρή αλλαγή περιβάλλοντος. Δεν μπορείς να πάρεις τα παιδιά και να έρθετε εδώ για καμιά βδομάδα; Χρειάζομαι και τη βοήθειά σου για να κοιτάξουμε μερικά πράγματα. Πρέπει, εξάλλου, να λύσουμε και τα διαδικαστικά θέματα με το σπίτι».

«Ααα, ναι... Και πάνω που σκεφτόμασταν να σου μιλήσουμε γι' αυτό».

Ός συνήθως, όταν η Άννα ήταν αναγκασμένη να ανακινήσει κάποιο δυσάρεστο θέμα, η φωνή της άρχιζε να τρέμει αισθητά. Η Ερίκα ένιωσε αμέσως να χτυπάει κάποιο προειδοποιητικό καμπανάκι. Εκείνο το «σκεφτόμασταν» ακουγόταν πολύ δυσοίωνα. Διότι, όποτε είχε βάλει ο Λούκας το δαχτυλάκι του σε κάποια υπόθεση, επρόκειτο σίγουρα για κάτι που συνέφερε μόνο τον ίδιο, αλλά ήταν ασύμφορο για όλα τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα μέρη.

Η Ερίκα περίμενε την Άννα να συνεχίσει.

«Όπως ξέρεις, ο Λούκας κι εγώ σκεφτόμαστε να μετακομίσουμε στο Λονδίνο μόλις καταφέρει να κάνει τη θυγατρική στη Σουηδία να σταθεί στα πόδια της και δεν είχε περάσει από το μυαλό μας

ότι θα έπρεπε να ανησυχούμε για το πώς θα διατηρούμε κι εδώ ένα σπίτι. Άλλωστε, ούτε και για σένα θα είναι ευχάριστο να έχεις σκοτούρες με ένα θηρίο σπίτι στην επαρχία, μια που δεν έχεις οικογένεια και τα λοιπά...»

Η σιωπή ήταν χειροπιαστή.

«Πού θέλεις να καταλήξεις;»

Η Ερίκα τύλιξε μια τούφα από τα κατσαρά μαλλιά της γύρω από τον δείκτη του χεριού της, μια συνήθεια που είχε από τότε που ήταν μικρή και η οποία επέστρεφε όταν την έπιανε νευρικότητα.

«Να... Ο Λούκας πιστεύει ότι πρέπει να το πουλήσουμε. Δεν έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να το κρατήσουμε και να το συντηρούμε. Άσε που θέλουμε να αγοράσουμε ένα σπίτι στο Κένσινγκτον όταν θα επιστρέψουμε στην Αγγλία, και, όσο καλοπληρωμένος κι αν είναι ο Λούκας, τα λεφτά από την πώληση θα είναι μεγάλη ανάσα για εμάς. Εννοώ ότι ένα σπίτι στη δυτική ακτή, στην τοποθεσία που είναι, θα αποφέρει πολλά εκατομμύρια. Οι Γερμανοί κάνουν σαν παλαβοί για θέα στη θάλασσα και θαλασσινό αέρα».

Η Άννα συνέχισε την επιχειρηματολογία της, αλλά η Ερίκα θεώρησε ότι της είχε επιτρέψει να πει πολλά και απίθωσε αργά το ακουστικό στη βάση του, κλείνοντας τη γραμμή στη μέση μιας πρότασης. Το σίγουρο ήταν πως είχε καταφέρει για τα καλά να αποδιώξει τις προηγούμενες σκέψεις της.

Πάντα είχε σταθεί στην Άννα περισσότερο σαν μάνα παρά σαν μεγάλη αδερφή. Από τότε που ήταν μικρές την προστάτευε και την πρόσεχε. Η Άννα ήταν ένα πραγματικό παιδί της φύσης, ένας ανεμοστρόβιλος, που ακολουθούσε πάντοτε τις παρορμήσεις της, δίχως να σκέφτεται τις επιπτώσεις. Η Ερίκα είχε καταφέρει, περισσότερες φορές απ' όσες μπορούσε να απαριθμήσει, να τη σώσει από

καταστάσεις που η Άννα είχε δημιουργήσει μόνη της. Ο Λούκας είχε καταφέρει, με τη σειρά του, να της αφαιρέσει όσο αυθορμητισμό και χαρά ζωής είχε μέσα της. Και κυρίως αυτό δεν μπορούσε να του συγχωρέσει η Ερίκα.

Το επόμενο πρωί τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας έμοιαζαν με ένα κακό όνειρο. Η Ερίκα είχε πέσει σε έναν βαθύ και χωρίς όνειρα ύπνο, αλλά αισθανόταν σαν να μην είχε κλείσει καθόλου μάτι. Ήταν τόσο κουρασμένη που την πονούσε ολόκληρο το κορμί της. Το στομάχι της γουργούριζε δυνατά, αλλά, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ψυγείο, αντιλήφθηκε ότι δεν θα γλίτωνε το δρομολόγιο μέχρι το μίνι μάρκετ της Εύας αν ήθελε να βάλει κάτι στο στόμα της.

Το κέντρο της κωμόπολης ήταν έρημο και στην πλατεία Ίνγκριντ Μπέργκμαν δεν διέκρινες ούτε ίχνος από εκείνη την ακμάζουσα εμπορική ζωή της καλοκαιρινής περιόδου. Η ορατότητα ήταν καλή, δίχως ομίχλη ή αχλή, και η Ερίκα μπορούσε να διακρίνει ακόμα και το εξωτερικό ακρωτήριο του νησιού Βαλέ, το οποίο διαγραφόταν με φόντο τον ορίζοντα και που μαζί με το Κροκχόλμεν σχημάτιζαν ένα μικρό άνοιγμα προς το αρχιπέλαγος.

Είχε διανύσει ένα μεγάλο μέρος της διαδρομής προς την ανηφόρα του Γκαλερμπάκεν όταν τη συνάντησε. Ήθελε πολύ να την αποφύγει, και το βλέμμα της έψαξε απεγνωσμένα για μια πιθανή διέξοδο.

«Καλημέρα» τερέτισε η Έλνα Πέρσον με κυνική φρεσκάδα. «Αχ, κι έλεγα ότι πρέπει να είναι η μικρή συγγραφέας μας αυτή που βγήκε ν' απολαύσει την πρωινή λιακάδα».

Η Ερίκα μούγκρισε από μέσα της.

«Ναι, βγήκα να πάω μέχρι της Εύας να ψωνίσω κατιτίς».

Κάποια μυστικά δεν θάβονται μια για πάντα...

Η συγγραφέας Ερίκα Φαλκ επιστρέφει στο πατρικό της, στο παγωμένο ψαροχώρι Φιελμπάκα, ύστερα από τον αιφνίδιο θάνατο των γονιών της για να βρει μια κοινότητα στο κατώφλι της τραγωδίας. Η παιδική της φίλη Άλεξ, την οποία η ίδια βρίσκει νεκρή στην μπανιέρα της, είναι η αφετηρία για ένα επώδυνο φλας μπακ στο παρελθόν, το οποίο θα φέρει στο φως τα θαμμένα μυστικά που κρύβονται κάτω από την ειδυλλιακή όψη της Φιελμπάκα, αλλά και για μια γενναία απόφαση που θα αλλάξει τη ζωή της Ερίκα.

**Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΠΑΤΡΙΚ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΤΟΥ ΕΡΙΚΑ
19 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**

Ανατριχιαστικό, παραπλανητικό και δισυγές σαν το παγωμένο περιβάλλον που περιγράφει.

Literary Review

Η γοιτευτική ρέουσα γραφή της Σουηδέζας συγγραφέως σε παρασύρει σ' ένα περιβάλλον ψυχρό, παγωμένο, στον στενό, αλλά και ευρύ κόσμο της ηρωίδας, της «παγωμένης πριγκίπισσας», ο οποίος είναι όμως τόσο ζωντανός και φλογερός που σε κάνει να τον σκέφτεσαι ακόμα και όταν έχεις γυρίσει την τελευταία σελίδα κι έχεις κλείσει το βιβλίο.

Χρύσα Σπυροπούλου, Ελευθεροτυπία

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0346-9

9 786180 303469
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80346